

מ"ת 13159/01/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 13159-01-22 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כבוד השופט ביאלין אלעזר
המבקשת מדינת ישראל
ע"י עו"ד דיקלה מנחם מתביעות ש"י
נגד
המשיב פלוני
ע"י ב"כ עו"ד צבי זקס ועו"ד משה ליפל

החלטה הבקשה וטענות הצדדים

1. לפניי בקשת המשיב לאיסור פרסום שמו ופרטי זהותו.

2. בבסיס הבקשה כתב אישום ובקשה להארכת תנאי שחרור עד לתום ההליכים שהוגשו נגד המשיב ביום 6.1.22. כתב האישום מייחס למשיב עבירה של איומים כלפי אשתו. מכתב האישום עולה, בין היתר, כי בין המשיב לאשתו נתגלע ויכוח וכי בעוד המשיב והמתלוננת בביתם, המשיב פרס עוגה באמצעות סכין מטבח עם להב באורך 9 ס"מ. המתלוננת הורתה למשיב להניח את הסכין בכיור ולא להחזירה למקרר, או אז איים המשיב לכאורה על המתלוננת באומרו "אם הייתי יכול הייתי חותך לך את הראש בסכין הזו". עוד עולה מכתב האישום כי המשיב זרק את הסכין לכיור בזמן שהמתלוננת עמדה בסמוך לכיור. מכתב האישום עולה עוד כי המתלוננת נכנסה לאחד מחדרי הבית, נעלה את עצמה ואמרה למשיב שהיא מתקשרת למשטרה. בתגובה לכך איים לכאורה המשיב באומרו לה: "יש לך ממה לפחד".

3. לשם שלמות התמונה יצוין, כי בדיון שהתקיים ביום 6.1.22 עם הגשת כתב האישום, נשמעו טיעוני הצדדים לעניין הראיות ועילת המעצר. בהחלטה שניתנה על ידי בו ביום קבעתי כי קיימות ראיות לכאורה וכי קיימת עילת מעצר לצורך המשך הטלת תנאים מגבילים. כמו כן, המשיב הופנה לקבלת תסקיר מעצר בעניינו.

4. בבקשה לאיסור פרסום נטען כי המשיב לוקה בנפשו וכי הוראות החוק מאפשרות להטיל צו איסור פרסום בעניינם של נאשמים בעלי לקות נפשית. בהקשר זה נטען כי המשיב היה "בעת אמירת הדברים, במצב של שיטיון, ולא היה אחראי לדיבוריו" וזאת על פי קביעת רופאיו של המשיב. עוד נטען כי פרסום ההליך יגרום להרס חיו של המשיב, יפגע בצנעת הפרט וימנע מהמשיב כל אפשרות תעסוקתית בעתיד. נוכח האמור ובשים לב להוראות סעיפים 68(ב) ו-70(ד) חוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 (להלן: "**חוק בתי המשפט**") "קיימת הצדקה ליתן צו האוסר על גילוי פרטיו הרפואיים והפסיכיאטריים ופרסום שמו". עוד הוסיפו באי כוח המבקש וטענו כי בעניינו של המשיב יש לקחת בחשבון העובדה שמדובר במשיב נעדר עבר פלילי המואשם בעבירה שאיננה חמורה ובאירוע מינורי יחסית.

5. המבקשת מתנגדת לבקשת המשיב להורות על איסור פרסום שמו. המבקשת סבורה כי עקרון פומביות הדיון הינו עקרון על ולא בנקל יסטה בית המשפט מעקרון זה אלא בהתקיים החריגים שנקבעו בפסיקה - מוכח נזק חמור שעלול להיגרם למשיב. עוד נטען על ידי המבקשת כי המשיב לא הביא כל ראיה שיש בה כדי להוכיח שייגרם לו נזק חמור ככל ששמו יפורסם. חוות הדעת הפסיכיאטריות הינן פרטיות ואינן מפרטות איזה נזק חמור שעשוי להיגרם לנאשם, אם יפורסם שמו.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות וזאת מהנימוקים הבאים.

7. ראשית, הכלל הוא שדיוני בית המשפט, לרבות שמות הצדדים המתדיינים בו, יתקיימו בפומבי ויתפרסמו ברבים. עקרון פומביות הדיון מעוגן בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה ובסעיף 68(א) לחוק בתי המשפט. כלל יסודי זה השתרש בהלכה הפסוקה כעקרון על (ראו למשל רע"פ 6792/21 **אמיר בן יהוד נ' מדינת ישראל**; (להלן: "**עניין בן יהוד**") ראו בג"ץ 8983/17 **רוזי עשת נ' ראש הממשלה ואח'** (להלן: "**עניין עשת**") והאזכורים שצוינה בהחלטה בעניין עשת. הכלל מבטיח שקיפות וידוע הציבור על ההליכים המתנהלים בבית המשפט. הוא מבטיח שוויוניות בהליכים, ואת זכויות הצדדים להליך תקין והוגן (בש"פ 1421/20 **סלוצקי אפיקי תקשורת בע"מ נ' מדינת ישראל**). החריג לכלל זה מתקיים מקום בו המבקש לחסות את פרסום שמו ברבים מוכיח כי פרסום שמו עלול להסב לו נזק חמור וקונקרטי. בית המשפט העליון עמד על התנאים הנדרשים בעניין בן יהוד הנ"ל וקבע כך:

"על חשוד המבקש לפגוע בעקרון פומביות הדיון בדרך של איסור פרסום שמו, **מוטל נטל משמעותי וכבד להראות כי עלול להיגרם לו נזק חמור מהרגיל אם יותר הפרסום** (רע"פ 7276/13 **פינטו נ' מדינת ישראל** (12.11.2013)). כמו כן, עליו להראות כי יש להעדיף את עניינו שלו על פני העניין הציבורי שבפרסום (רע"פ 9999/17 **זורנו נ' מדינת ישראל** (27.12.2017)). לפיכך, **רק בהתקיים מבחנים אלה רשאי בית המשפט לסטות מן הכלל האמור, ואין בהסכמתם של הצדדים כדי לחייבו**" (הדגש שלי- ב.א.).

8. עיינתי בבקשת המשיב ולא מצאתי כל ראיה או תימוכין לנזק קונקרטי חמור שעלול להיגרם לו אם שמו יפורסם, כשאר שמות הנאשמים הבאים בשערי בית המשפט. מובן, שאין ולא יכול להיות חולק שפרסום שמו של נאשם או חשוד בפלילים וכן פרסום פרטי האישום או החשדות המיוחסים לו, אכן עלולים להסב לו נזק, אלא שאין עניינו של נאשם זה, שונה מעניינם של נאשמים אחרים.

9. שנית, וכאן העיקר, כאמור כתב האישום בעניינו של המשיב הוגש ביום 6.1.22. להגשת כתב האישום קדמה בקשה להארכת מעצר שהוגשה בעניינו. הבקשה נידונה ביום 3.1.22 במ"מ 3088-01-22 (בפני כבוד השופט א' לנג), וזאת לאחר שהמשיב נעצר ביום 2.1.22 והובא להארכת מעצר בעניינו. הדיון בהליך מעצר הימים התקיים בדלתיים פתוחות ולא התבקש לאסור את פרטי זהותו של המבקש. הבעיות הרפואיות שעליהן מבוססת הבקשה לאסור פרסום שמו היתה ידועה כדבעי לב"כ המשיב גם בהליך מעצר הימים והיא הוזכרה בהחלטה שם (ראו סעיף 4 להחלטה וכן סיכומי ב"כ המשיב שם). חרף זאת לא התבקש צו איסור פרסום על פרטי זהותו של המשיב בהליך מעצר הימים. כך

שבעת הגשת כתב האישום לא היה קיים כל צו האוסר פרסום של המשיב. גם במועד הדיון שהתקיים ביום 6.1.22 לא עלתה כל בקשה לאסור פרסום שמו של המשיב. הבקשה הועלתה בכתב ובתמצית אך ביום 10.1.22. על כן, מדובר בבקשה לאסור פרסום שהוגשה בדיעבד. בית המשפט העליון קבע בשורה של החלטות כי מקום בו "**הסוסים ברחו מן האורווה**" (ע"א 2763/09 לוי נ' **כונס הנכסים הרשמי**, פסקה 5), לא ניתן להידרש לשאלת איסור הפרסום "בדיעבד" (ראו גם ע"פ 59519-01-16 **אילן אשד נ' מדינת ישראל**). רוצה לומר, כאשר מוגשת בקשה לאסור לאיסור פרסום, לאחר שהמידע כבר עמד לעין כל - במקרה זה מיום שניתנה החלטה בהליך מעצר הימים וכן בדיון הראשוני שהתקיים עם הגשת כתב האישום ביום 6.1.22 - לא בכל מקרה ניתן להחזיר את הגלגל לאחור ולבקש לאסור פרסום בדיעבד. הרציונל לכך ברור לטעמי, שכן מיום שהתקיים דיון בפומבי בפני בית המשפט, השליטה על המידע איננה נמצאת במלואה אך בידי בית המשפט. בהקשר זה, כבר נאמר כי העובדה שפרטי התיק כבר פורסמו ברבים או היו נגישים לציבור "מטה את הכף דווקא לעבר התרת פרסום... ולא לעבר מניעתו" (ראו עניין פינטו, פסקה 6). על כן, גם מטעם זה, מצאתי לדחות הבקשה.

10. נוכח כל האמור, אני דוחה את בקשת המשיב לצו איסור פרסום שמו ופרטי זהותו.

ניתנה היום, ז' אייר תשפ"ב, 08 מאי 2022, בהעדר הצדדים.